

Carta do Prelado (xullo 2013)

"Facédesvos cargo do fermosa que é a nosa fe católica?", pregunta o Prelado do Opus Dei na súa carta mensual. Este mes, entre outras consideracións, aborda a realidade da Igrexa Santa.

04-07-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

Hai dous días celebramos a solemnidade dos santos Apóstolos

Pedro e Pablo, columnas da fe, que derramaron o seu sangue por Cristo en Roma. Nesta cidade, san Pedro fixou a súa sede e coroou a súa vida terrea co martirio. E así, a Igrexa de Roma converteuse en *Nai e cabeza de todas as igrexas da Urbe e do Orbe*. Agradecemos a Deus este designio seu, co que quixo asegurar aos cristiáns na doutrina revelada e garantir de modo visible a unidade; e aprendamos a dar a vida, sabendo morrer cada día a nos mesmos.

Deus preparou a fundación da Igrexa ao longo da historia da salvación. Primeiro no Antigo Testamento, elixindo a Israel como o seu pobo; logo, na plenitude dos tempos, enviou ao mundo ao seu Fillo moi amado que, coa súa encarnación, coa súa predicación, cos seus milagres, e chamando aos Apóstolos, constituíu aos Doce para que continuasen a súa misión redentora. «Pero a Igrexa naceu principalmente do don total de

Cristo pola nosa salvación,
anticipado na institución da
Eucaristía e realizado na cruz» [1] .
Despois, «consumada a obra que o
Pai encomendou realizar ao Fillo
sobre a terra (cfr. *Jn* 17, 4), foi
enviado o Espírito Santo o día de
Pentecostés, a fin de santificar
indefinidamente á Igrexa» [2] . Como
quería o noso Pai, encher de
marabilla ante estes dous misterios e
pidamos ao Ceo unha fe grande.

A Igrexa depende completamente do
Verbo encarnado, a quen fai presente
no mundo ata o fin dos tempos; e
está gobernada polo Espírito Santo,
que habita no seu seo como no seu
templo. Agradecemos e admiremos
este vínculo profundo da Igrexa coa
Trindade Santísima: somos o Pobo
santo de Deus, o Corpo místico de
Xesucristo, a morada do Paráclito.
Resulta lóxico, pois, que despois de
profesar a fe en Xesucristo e na
divindade do Espírito Santo, no

Símbolo proclamemos o misterio da Igrexa, á que nos incorporamos polo Bautismo e na que -como sacramento universal de salvación- realízase a obra da nosa santificación.

*Creo na Igrexa, que é unha, santa, católica e apostólica [3] . Esta profesión de fe, coa enumeración das catro notas que cualifican intrinsecamente á Igrexa e, ao mesmo tempo, maniféstana ao exterior, é signo distintivo da doutrina católica. **Esas son as propiedades esenciais da Igrexa, que derivan da súa natureza, tal como quíxoa Cristo. E, ao ser esenciais, son tamén notas, signos que a distinguen de calquera outro tipo de reunión humana, aínda que nestoutras se ouza pronunciar tamén o nome de Cristo [4] .***

Afirmémonos no carácter sobrenatural da Igrexa;

confesémosle a berros, se é preciso, porque nestes momentos son moitos os que (...) esquecéronse destas verdades capitais e pretenden propor unha imaxe da Igrexa que non é Santa, que non é Unha, que non pode ser Apostólica porque non se apoia na roca de Pedro, que non é Católica porque está asucada de particularismos ilexítimos, de caprichos de homes [5] .

Estas fortes e claras consideracións de san Xosemaría revélanse - ocorrerá sempre así- moi actuais. Como se doía recentemente o Papa Francisco, **aínda hai quen di hoxe: «Cristo si, a Igrexa non»**. Como os que din: «eu creo en Deus, pero non nos sacerdotes». Pero é precisamente a Igrexa a que nos leva a Cristo e lévanos a Deus; a Igrexa é a gran familia dos fillos de Deus. Certo, tamén ten aspectos humanos; en quen a compoñen,

pastores e fieis, existen defectos, imperfeccións, pecados (...), pero é belo que cando nos damos conta de ser pecadores atopamos a misericordia de Deus, que sempre nos perdoo [6] ; e concédenos o seu perdón por medio da Igrexa, que é a depositaria da palabra salvadora e dos sacramentos que nos santifican.

Na Santa Igrexa os católicos atopamos a nosa fe, as nosas normas de conduta, a nosa oración, o sentido da fraternidade, a comunión con todos os irmáns que xa desapareceron e que se purifican no Purgatorio -Igrexa purgante-, ou cos que gozan xa -Igrexa triunfante- da visión beatífica, amando eternamente ao Deus tres veces Santo. É a Igrexa que permanece aquí e, ao mesmo tempo, transcende a historia. A Igrexa, que naceu baixo o manto de Santa María, e continúa -na

terra e no ceo- encomiándoa como Nai [7] .

San Xosemaría, que día a día amou á Igrexa Santa, ensinounos a comportarnos de igual modo. Desde o momento mesmo da fundación do Opus Dei, viu claro que para dar a Deus toda a gloria, para pór a Cristo no cume das actividades humanas, o camiño quedaba trazado con aquela aspiración: ***Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!*** Temos que chegarnos todos xuntos a Xesús por María, en unidade de intencións e de afáns co Romano Pontífice, Vigairo de Cristo na terra. E en *Camiño* deixou escrito para todos os católicos: ***"Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!..."*** -***Explícome esa pausa túa, cando rezas, saboreando: creo na Igrexa, Unha, Santa, Católica e Apostólica... [8] .***

A Igrexa é unha porque é «un pobo reunido coa unidade do Pai e do Fillo e do Espírito Santo» [9] , e esta unidade configúrase mediante o triplo vínculo da fe, o culto - especialmente pola Eucaristía- e a comunión xerárquica. Ao mesmo tempo, é católica, áchase aberta a todos os pobos, a todas as razas, a todas as culturas. A abundante variedade de ritos litúrxicos, de tradicións teolóxicas e espirituais, de disciplina, non só non prexudica no máis mínimo esa unidade, senón que a manifesta. Por iso, «recoñecendo por unha banda que *fose da estrutura da Igrexa de Cristo atópanse moitos elementos de santificación e de verdade, que como dons propios da mesma Igrexa empuxan á unidade católica* (cfr. *Lumen gentium* , n. 8) e crendo, por outra banda, na acción do Espírito Santo, que suscita en todos os discípulos de Cristo o desexo desta unidade» [10] , é preciso afirmar que a salvación se comunica

aos homes por medio da Igrexa.
«Cremos que *a Igrexa é necesaria para a salvación. Porque só Cristo é o Mediador e o camiño da salvación que, no seu Corpo, que é a Igrexa, fáisenos presente* (cfr. *Lumen gentium* , n. 14). Pero o propósito divino de salvación abarca a todos os homes» [11] .

Facédesvos cargo do fermosa que é a nosa fe católica? Como dicía o noso Pai, dá solución a todas as ansias do corazón humano, ao ensinar que a Santa Vontade de Deus é *que todos os homes sálvense e cheguen ao coñecemento da Verdade* [12] . Para iso ofrece aos seus fieis os medios de salvación; e, tamén por iso, o afán apostólico, o desexo de anunciar o coñecemento e o amor de Cristo a todas as persoas, resulta connatural coa vocación cristiá. Nada pode dispensarnos de sentir esta responsabilidade, e habemos de pensar: como me afecta? En que

medida pídaa para a humanidade enteira?

É certo que «quen, ignorando sen culpa o Evanxeo de Cristo e a súa Igrexa, buscan, no entanto, a Deus cun corazón sincero e esfórzanse, baixo o influxo da graza, en cumprir con obras a súa vontade, coñecida mediante o xuízo da conciencia, poden conseguir a salvación eterna» [13] . Con todo, o Señor quere contar coa nosa cooperación na tarefa evanxelizadora: cada un no seu propio ambiente ha de esforzarse cotidianamente por dar a coñecer esta mensaxe salvadora e colaborar na aplicación da obra redentora. Porque, como recalca san Xosemaría, non temos que esquecer ***que a conciencia pode culpablemente deformarse, endurecerse no pecado e resistir á acción salvadora de Deus. De aí a necesidade de predicar a doutrina de Cristo, as verdades de fe e as***

***normas morais; e de aí tamén a
necesidade dos Sacramentos,
instituídos todos por Xesucristo
como causas instrumentais da súa
graza e remedios para as miserias
consecuentes ao noso estado de
natureza caída [14] .***

«Así, pois, a Igrexa ora e traballa
para que a totalidade do mundo
intégrese no Pobo de Deus, Corpo do
Señor e templo do Espírito Santo, e
en Cristo, Cabeza de todos, réndase
ao Creador universal e Pai todo
honra e gloria» [15] .

Tocounos vivir nunha época en que a
necesidade de traballar na
edificación da Igrexa móstrase máis
apremiante. Non nos desanimemos
nin demos paso ao máis pequeno
pesimismo, ante o clima de
relativismo e de indiferenza -máis
aínda, de rexeitamento de Deus- que
se estende como unha mancha de
aceite por tantos lugares. Quen

desexamos tomarnos en serio a nosa fe, habemos de multiplicar gozosamente os esforzos por achegar as almas a Deus, á Igrexa. Non pensedes que é unha tarefa de titáns: só habemos de facer o que está nas nosas mans, ben decididos a dirixir completamente a nosa existencia a Deus. O Paráclito actúa sempre nos corazóns, suscitando en cada un - quizá nos momentos máis impensados- unha sede ardente de eternidade, de vida sobrenatural. E nós -cada unha e cada un de nós- temos que mostrarnos dispoñibles para secundar as súas mocións. **Ser Igrexa, ser pobo de Deus, segundo o gran designio de amor do Pai, quere dicir ser o fermento de Deus nesta humanidade nosa, quere dicir anunciar e levar a salvación de Deus a este mundo noso, que a miúdo está desorientado, necesitado de ter respostas que alenten, que doen esperanza e novo vigor no camiño [16] .**

Insisto: encher de confianza, sen deixar físgoas ao desalento. A nosa época preséntasenos rebotante de posibilidades maravillosas para aprender e para propagar o ben. A diario bríndanllos ocasións de demostrar o noso agarimo ao Señor falando del a quen atopamos no noso camiño. Redobremos nosa confianza nel. **Deus é máis forte!**, exclama o Santo Pai. E, sabedes por que é máis forte? Porque El é o Señor, o único Señor. E desexaría engadir que a realidade ás veces escura, marcada polo mal, pode cambiar se nós, os primeiros, levamos a ela a luz do Evanxeo sobre todo coa nosa vida. Se nun estadio (...), nunha noite escura, unha persoa acende unha luz, albíscase apenas; pero se os máis de setenta mil espectadores acenden cada un a propia luz, o estadio ilumínase. Fagamos que a nosa vida sexa unha luz de Cristo; xuntos levaremos a luz do Evanxeo a toda a realidade [17] .

Fagamos eco destas palabras do Romano Pontífice, esforzándonos a diario para que no noso traballo, na nosa convivencia familiar, nas relacións sociais, nas actividades deportivas, en todo momento!, brille a luminaria dos seguidores de Xesucristo, alimentada pola oración e pola recepción frecuente dos sacramentos da Confesión e da Eucaristía.

Con motivo da festa de san Xosemaría, en todo o mundo eleváronse ao Ceo moitas oracións, especialmente o Santo Sacrificio da Misa. Estade seguros de que, como repetía o queridísimo don Álvaro, foron *oracións de ida e volta* : o Señor devólvenolas para que produzan froito en nós mesmos e nos nosos amigos.

Nas próximas semanas irei a Brasil, para acompañar ao Santo Pai na Xornada Mundial da Mocidade, que

se celebrará en Río de Janeiro a finais de xullo. Logo, se Deus quere, teño o propósito de pasar brevemente por Chile, Uruguai e Arxentina, para repetir de palabra ás miñas fillas e fillos, e ás demais persoas que se benefician do labor da Prelatura, que a Igrexa espera moito de todos; que o Papa Francisco, como os anteriores Romanos Pontífices, apóiase en todos e en cada un para difundir a mensaxe de Cristo no mundo enteiro; así mo manifestou na audiencia que me concedeu o pasado 10 de xuño. Seguíde rezando pola súa persoa e polas súas intencións. Como noutras ocasións, conto con todos para que o Señor conceda abundantes froitos espirituais nas xornadas de Brasil e nos outros lugares onde penso ir despois. Todas estas circunstancias convidánnos a unirnos máis seriamente ao Sucesor de Pedro: debemos acompañarlle filialmente,

unidas e unidos á súa persoa e ao seu servizo á Igrexa e ás almas.

O 7 de xullo é o aniversario do día en que don Álvaro pediu a admisión na Obra. Á súa intercesión encomendo a fidelidade de todos á nosa vocación cristiá. Logo, o 16, celebraremos a festividade da Virxe do Carmen. A Ela acudo para que, coa súa mediación materna, éñchanos de desexos de santidad e de afáns apostólicos.

Dato esta carta en Zaragoza: vin, convidado o Arcebispo, para bendicir as esculturas de san Xosemaría e do beato Xoán Paulo II, que se exporán para a veneración dos fieis nunha igrexa desta cidade. Logo marcharei a Pamplona, onde permanecerei uns días antes de emprender a viaxe a América. Seguíde rezando polas miñas intencións.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Zaragoza, 1 de xullo de 2013.

[1] *Catecismo da Igrexa católica*, n. 766.

[2] Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 4.

[3] Misal Romano, Símbolo niceno-constantinopolitano.

[4] San Xosemaría, Homilía *Lealdade á Igrexa*, 4-VIN-1972.

[5] San Xosemaría, Homilía *O fin sobrenatural da Igrexa*, 28-V-1972.

[6] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 29-V-2013.

[7] San Xosemaría, Homilía *O fin sobrenatural da Igrexa*, 28-V-1972.

[8] San Xosemaría, *Camiño*, n. 517.

[9] San Cipriano , *A oración dominical* 23 (PL 4, 553).

[10] Pablo VIN, Símbolo de fe (*Credo do Pobo de Deus*), 30-VIN-1967, n. 22.

[11] *Ibid .*, n. 23.

[12] 1 *Tm* 2, 4.

[13] Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 16.

[14] San Xosemaría, Homilía *O fin sobrenatural da Igrexa* , 28-V-1972.
Cfr. Santo Tomás de Aquino, *S. Th.* q. 62, a. 1 e q. 61, a. 2.

[15] Concilio Vaticano II, Const. dogm. *Lumen gentium*, n. 17.

[16] Papa Francisco, Discurso na audiencia xeral, 12-VIN-2013.

[17] *Ibid .*

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-
prelado-xullo-2013/](https://dev.opusdei.org/gl-es/article/carta-do-prelado-xullo-2013/) (16-08-2025)